

INLEIDING

AUSCHWITZ VOOR DIEREN IN SINT-LIEVENS-HOUTEM

VDAB vond gruwelpraktijken normaal en opleiding “voldoende”

De afgelopen maanden was er heel wat te doen rond de nieuwe wetgeving inzake het verbod op de verkoop van dieren in dierenwinkels. De dieren, vooral honden en katten, die in deze winkels terechtkomen, komen meestal uit grootschalige fokkerijen, waar tienduizenden dieren in erbarmelijke toestand hun dagen slijten, met slechts 1 doel: continu drachtig zijn en zo veel mogelijk pups op de wereld brengen, ter verrijking van de hondenkwekers / uitbaters van deze fokkerijen. Dit fenomeen staat bekend als broodfok, en werd o.a. door BLID en de Anti Broodfok Actie (www.broodfok.be) onder de aandacht gebracht. De FOD Dierenwelzijn, die toezicht moet houden op het welzijn van deze kweekdieren, doet wat het kan om de levensomstandigheden van deze dieren enigszins aanvaardbaar te houden, maar blijft permanent onderbemand, waardoor misbruiken in de fokkerijen schering en inslag zijn. De broodfokkerijen houden angstvallig hun deuren gesloten, bang dat hun wanpraktijken bekend zullen worden bij het grote publiek en doen de aantijgingen over regelrechte dierenmishandeling af als “verzinsels” van enkele “fanatiekelingen”. Dankzij de getuigenis van een dappere vrouw kan BLID vandaag aantonen dat de mishandelingen wreder zijn dan tot op heden werd aangenomen, en geenszins “verzinsels” van enkele fanatiekelingen zijn.

Wat vooral tegen de borst stuit, is het feit dat de hondenkwekerij Marijke Vermeulen in Sint-Lievens-Houtem, waar de wreedheden werden vastgesteld, een toelating ontving om de kwekerij uit te breiden van 225 naar 445 honden.

Wat al helemaal niet door de beugel kan, is het feit dat de VDAB, die de getuige naar de hondenkwekerij stuurde met een opleidingscontract, de afgrijselijke praktijken in de kwekerij als ‘normaal’ beschouwt en zelfs zo ver ging om de vrouw te manipuleren de ‘opleiding’ als ‘voldoende’ te kwalificeren. BLID is geen specialist inzake werkgelegenheid en wil geenszins pretenderen dit te zijn, maar iemand dwingen om tot dierenmishandeling over te gaan en hierover te zwijgen, onder dreiging dat anders de uitkering en werkloosheidsrechten verloren gaan, overschrijdt

ruimschoots de grens van het aanvaardbare. Men kan zich terdege vragen stellen bij de aanpak en mentaliteit van het VDAB kantoor te Aalst.

Tot slot is er de rol van de dierenarts in deze hondenkwekerij. Hebben dierenartsen geen ethische code? Is het normaal dat zij de ogen sluiten voor dergelijk massaal misbruik van dieren? Erger nog: is het aanvaardbaar dat zij dit grootschalig misbruik mee in stand helpen houden en actief de hulpeloze dieren in deze kwekerij pijn toebrengen door o.a. keizersneden zonder verdoving uit te voeren, heel goed wetende dat de moederdieren hierdoor een groot sterfterisico lopen zeker gezien het duidelijke gebrek aan hygiëne ter plaatse?

Een ding is duidelijk: dierenrechten verdwijnen in het niets als er geld aan te pas komt. En in de broedfok gaat het niet over duizenden euro's, niet over honderdduizenden euro's, maar over MILJOENEN euro's, vaak zwartgeld. Moeten tienduizenden dieren werkelijk blijven afzien om de portemonnee van enkelingen te spijzen?

Om de feiten alle recht aan te doen en geen subjectieve toon toe te voegen, heeft BLID beslist om geen eigen versie van de feiten weer te geven, maar om de getuige zelf aan het woord te laten. U vindt in deze perskit de integrale getuigenis van de vrouw die de wanpraktijken in hondenkwekerij Marijke Vermeulen aan het licht bracht.

AUSCHWITZ VOOR DIEREN IN SINT-LIEVENS-HOUTEM

'Auschwitz voor dieren' zal door sommigen gegarandeerd bestempeld worden als 'overdreven'. Toch is deze benaming wel degelijk gerechtvaardigd, want de raaklijnen zijn talrijk, met dat verschil dat het hier over honden gaat i.p.v. mensen. Een totaal gebrek aan vrijheid, geen sociaal contact, geen beweging, continu werken (= pups werpen), geen medische verzorging, net voldoende 'eten' om in leven te blijven en te blijven geld opbrengen, willekeurige doding van dieren uit sadisme, onverantwoorde 'experimenten' met de dieren, schunnige taal, kloppen en stampen op de dieren ... Lees de getuigenis van mevrouw Katty Van de Sijpe en huiver mee.

Prima werkgever met goede opleiding volgens VDAB kantoor van Aalst

"Op de VDAB website stond een jobaanbieding in een hondenkwekerij via een Interim contract. Toen ik informeerde bij dit Interim kantoor, Agro Services, kreeg ik te horen dat deze baan al ingevuld was. Omdat ik echt op zoek was naar een job waar ik kon werken met dieren, mijn passie, ging ik zelf op zoek naar de hondenkwekerij. Ik nam zelf contact op met uitbater Isidoor en gaf hem mijn telefoonnummer, in geval hij naar de toekomst toe nog hulp zou nodig hebben. Korte tijd later kreeg ik telefoon van Isidoor, met de vraag of ik nog steeds op zoek was naar een baan. Ik antwoordde ja, en moest van Isidoor contact opnemen met de heer D'Haeyere van het VDAB kantoor te Aalst."

"Ik kreeg geen normaal contract van de VDAB, want noch de VDAB noch Isidoor verklaarden vertrouwen te hebben in mijn kennis voor deze baan. Als ik de job wilde, moest ik beginnen met een opleidingscontract. Ik stemde hiermee in, aangezien mij niet echt een keuze gelaten werd en ik echt wilde werken met dieren, mijn passie. Ik mocht beginnen op 7 januari, op part time basis, 4 uur per dag."

"Mijn 'beroepsopleiding' zou gegeven worden door de uitbaters van de hondenkwekerij: Marijke en Isidoor. Een vreemde zaak, want geen van beiden heeft een diploma of een opleiding genoten in de sector hondenfokkerij. Het wordt me al snel duidelijk dat het koppel inderdaad geen enkele kennis van zaken heeft en constant improviseert. Ze proberen maar wat, en ze zien wel hoe de afloop is. Sterft een dier? Geen probleem, wat is nu een hond meer of minder? Er zitten er genoeg.

Waar ze beiden wel meesters in zijn, is het stampen, slaan en pijnigen van de dieren die onder hun hoede staan. En ze zijn er nog trots op ook, dat ze een hond kunnen laten wegkruipen in een hoekje, laten sidderen en beven van angst. Marijke denkt door haar opleiding als verpleegster ook een volleerde veearts te zijn. Want alle taken die behoren tot het domein van een veearts, neemt zij voor haar rekening, met alle gevolgen – dode dieren – vandien. Isidoor denkt dat een hond enkel met geweld kan bedwongen worden, en zet zijn visie dan ook elke dag om in de praktijk. Schoppen en slagen en stampen. Keer op keer. Dag na dag. Het koppel is bijna nooit aanwezig overdag. Isidoor is er elke avond na 19 uur en blijft tot rond 22 uur, om de teven te controleren op loopsheid. Mijn ‘opleiding’ verloopt dus in stukjes en brokjes naargelang het koppel zijn gezicht laat zien als ik er ben.”

“Al snel wekten de gruwelpraktijken waaraan ik iedere dag blootgesteld werd, en waaraan ik moest deelnemen van Isidoor en Marijke, mijn weerzin op. Ik vertelde alles aan mijn begeleider, de heer D’Haeyere, in de hoop dat hij iets zou kunnen doen aan deze wantoestanden. In plaats van te helpen, trok hij aan hetzelfde koord als Isidoor en Marijke. Hij zocht excuses voor al hun doen en laten. Hij verbloemde de waarheid en trachtte me keer op keer te manipuleren. ‘Heb wat geduld, die mensen beginnen pas, ze doen toch hun best?’ of nog ‘Ja ik weet het, ze hebben niet zo veel ervaring, maar met uw ervaring erbij, gaat dat allemaal goed komen!’ of nog ‘hou het nog een beetje vol, je zal zien, het zal beteren’ of nog ‘u gaat toch verder met uw opleiding zeker, u gaat toch nu niet stoppen?’ – dat was de ‘professionele VDAB begeleiding’ waar ik dankbaar voor mocht zijn.”

“Een onderdeel van het opleidingscontract was het invullen van enquêtes over de kwaliteit van de opleiding. Toen ik het papier bestudeerde en nadacht over wat ik precies zou invullen, de manipulaties van mijn begeleider nog indachtig, formuleerde de heer D’Haeyere het antwoord voor mij: ‘Zet daar maar gauw *Voldoende* op dat blad, als u het nog niet goed weet’. De boodschap was duidelijk. Ik zat vast. Muurvast. Als ik mijn leercontract zou verbreken, kon ik niet stempelen. Verloor ik al mijn rechten.”

De ‘opleiding’ in realiteit

“Mijn takenpakket tijdens mijn opleiding is uitgebreid op papier, maar in realiteit mag ik enkel stallen kuisen, water geven aan de honden, en af en toe eens een paar pupjes aan de tepels van de moeder leggen - dit enkel als ik tijd over heb. Als ik de ‘moederhuizen’, want zo heten die gangen waar de pas bevallen moederdieren liggen met hun pups, moet kuisen, heb ik de kans om de honden te knuffelen en te controleren. Ook de pups krijgen heel even een knuffelbeurt. Ze mogen het echter niet zien!! Ik moet werken!! Ik ben daar om te werken!! Ik zou mogen dankbaar zijn voor zo’n goede job...”

"Ik ben dus de enige die instaat voor het poetsen van 160 stallen, waarin ongeveer 240 volwassen honden en constant een 60- à 100-tal pups verblijven."

"Er is ook nog een buitenlander: hij woont op de eigendom, en gaat elke dag mee eten met de eigenaars. Hij werkt van 's morgens vroeg tot 's avonds heel laat. Hij maakt de nieuwe locatie klaar, die ervoor moet zorgen dat de fokkerij 445 dieren kan huisvesten, zoals de nieuwe milieuvergunning toelaat. Hij maakt geen onderdeel uit van mijn 'opleiding' en helpt me ook niet."

"Ik werk meestal alleen. Hulp van Isidoor of Marijke krijg ik niet. Ik moet me haasten om alle dieren elke dag vers water en vers strooisel te geven. Tijd voor een controle van de dieren is er amper, maar constant merk ik de gruwel van de slagen die Isidoor en Marijke en hun kinderen uitdelen: verwondingen, overal."

"Als de bazen weg zijn, moet alles slotvast, en de camerabewaking ziet wanneer ik buiten ga. Als de bazen er wel zijn, trachten ze me op te leiden zoals ze zelf doen. Ik weiger te schoppen en ik krijg berispingen omdat er een hondje ontsnapt uit zijn hok. Ik moet er maar een schop op geven, zodat ze binnen blijven."

"Honden worden geschoren nu ik er ben. Marijke scheert en ik hou de honden vast. Als ze tegenwerken heeft Marijke zo haar eigen methode om met de honden om te gaan. Ze grijpt de honden een minuut lang bij de keel tot hij net niet stikt. Geloof het of niet: de hond wordt onderdanig en is kalm! Ik sta paf van deze nieuwe 'les'."

De 'beroepsethiek' bij hondenkwekerij Vermeulen

"De regel is heel eenvoudig: bij elke toenaderingspoging die de hondjes proberen te doen, moeten ze worden weggeschopt en nageïpt."

"Veel honden vertonen extreme vlekken van roodheid, bloeduitstorting, ruwe open wonden en dergelijke meer."

"Nagels worden nooit geknipt. Bij wijze van uitzondering en na lang zeuren van mijn kant zijn er vier Engelse bullen toch geknipt."

"Heel veel hondjes hebben oren met ontsteking. Marijke noemt het zwarte goedje uit de oren: Gezonde Oorsmeer."

"Er zijn heel veel oogontstekingen, vooral bij hondjes met bolle ogen zoals de Cavalier King Charles, het mopshondje en de bullen. Er wordt niets aan gedaan. Zalf is te duur zeggen ze."

"De meeste teven vertonen bijna geen melkproductie, wat mee bijdraagt tot de massale sterfte bij de pups."

"Veel honden vertonen extreem angstgedrag: ze duwen langdurig met de neus

tegen de drinkbakken, om die eruit te krijgen. Ze springen van de muur naar de deur en omgekeerd. Veel honden gaan in een hoekje kruipen. Sommige blaffen urenlang. Enkelingen durven nog bijten. Dit komt evenwel het minst voor, omdat ze niet meer durven. Sommige honden vertonen het gedrag van een agressief dier, ze kwijlen, springen, zijn dol. Enorm veel pups worden verstoten. Sommige honden dragen de pups steeds buiten het warme hok. Er zijn veel ontsnappingspogingen bij het opendoen van de hokken.”

“In de achterste hokken is er een plaag van schurft momenteel. Marijke geeft de honden insputtingen hiervoor. Welke? Geen idee ...”

“Een Engelse bulldog heeft dagenlang 'snot' gehad. Niemand deed er iets aan. Het moest maar vanzelf overwaaien.”

“Een van de honden heeft een verminkt gezicht. Hij had eens een ontsnappingspoging ondernomen en probeerde uit zijn hok te vluchten. Geen probleem voor Isidoor, die meermaals de deur op het hoofd van het dier toesloeg. Medische zorgen nadien zijn er niet aan te pas gekomen. Zo leer je de honden in hun hok blijven, is de visie van de uitbaters.”

De ‘professionele’ fokaanpak in huize Vermeulen

“De teven die verondersteld worden loops te zijn, worden ’s avonds gecontroleerd: Isidoor 'grabbelt' er naar. Hij grijpt de honden ofwel bij één achterbeen, en houdt de hond heel hoog. Dan controleert hij met andere hand het geslachtsdeel van de hond. Ofwel worden de teefjes bij het de zijkant van de buik omhoog getrokken. Dat gebeurt bij de langharige hondjes. Daaropvolgend neemt Isidoor ze bij één been en gaat hij verder zoals daarjuist omschreven. Na het 'loopheidsonderzoek' smijt Isidoor ze op de grond – letterlijk.”

“Als er bij een van de teefjes loopsheid vastgesteld wordt, gaan ze naar de eerste, willekeurige reu van hetzelfde ras. Het teefje zal in de komende dagen door ongeveer drie reuen van hetzelfde ras gedekt worden, ongeacht de grootte van de reu of haarzelf, ongeacht of de reu haar kan pijn doen of niet.”

“Door deze behandelingen zijn heel veel teven bezaaid met bloeditstoringen langs beide zijden van de buik. Dit is echter enkel merkbaar, bij het scheren van de honden!”

“Indien de teefjes zich niet onmiddellijk laten pakken voor het 'loopheidsonderzoek', komt er een plank aan te pas: met de plank wordt het teefje tegen de muur geduwd. Dan wordt zij bij de nek gegrepen en verder zoals hierboven.”

“Veel honden doen tijdens het 'loopheidsonderzoek' een poging om te ontsnappen uit hun hok. De vaste methode van Isidoor: stamp deze eens goed tussen de

deuren...”

“Als de teven tekenen vertonen van zwanger zijn, mogen zij naar 'het moederhuis'. Gelukkig is die plek een beetje rustiger, en worden de dieren door Marijke met rust gelaten. Letterlijk dan, want er wordt amper naar omgekeken.”

De ‘moederhuizen’ en bevallingen

“Als de teven moeten bevallen, is het een kwestie van geluk hebben. Hebben ze het geluk dat iemand het ziet aankomen, dan verloopt alles vrij normaal. De infraroodlamp wordt aangelegd en het hokje met vloerverwarming gaat open, zodat de teef daarin kan gaan bevallen. Maar in de meeste gevallen is het zo dat niemand het merkt als een teefje moet bevallen. En dan bevallen ze op een koude vloer, met alle gevolgen vandien ... Enkel de honden die het meeste geld opbrengen, krijgen een beetje meer aandacht ...”

“Pups die misvormd zijn bij de geboorte komen daar af en toe voor. Die pups laat men sterven... op natuurlijke wijze... van de honger, van de kou, van de ontbering.”

“Pups die te zwak zijn om te zuigen, of om tot bij de moeder te komen, sterven allen een trage dood! Inspuitingen zijn te duur zeggen Isidoor en Marijke, dus zijn er eenvoudigweg geen inspuitingen, die hun leven kunnen redden. Onlangs nog werd een pupje geboren met open hoofdje, het leefde nog drie dagen...”

“Keizersneden worden uitgevoerd zonder verdovingen. De hond wordt op de tafel gebonden met blauwe strookkoorden. De veearts Pieter, snijdt de buik open en haalt de pups. Dan worden de twee lagen genaaid zonder verdoving. De teef heeft dan koorts en rilt. Door deze gruwelbehandeling blijft de melkproductie achterwege en sterven de pupjes meestal. Een van de moederdieren die ik zo zag versneden worden, stierf twee uur later en ze liet zes pups achter.”

“Alle moederdieren moeten zich ontfermen over alle pups... een yorkshire heeft in januari vijf Engelse bulldogs grootgebracht. Overal liggen moeders met twee tot drie verschillende rassen pups, die niet van hen zijn.”

“Tijdens de bevalling, of net erna, worden de moeders geschoren, naargelang de tijd die er is. De pups blijven wel een half uur zonder moeder dan.... ofwel zijn nog niet alle pups eruit! Soms geraakt de moeder daardoor in stress, waardoor de melk niet op gang komt, met de gekende gevolgen. Stress van de honden is een, volgens mij, belangrijke factor, voor uit uitblijven van de melkvloeiing. Marijke heeft hiervoor de gepaste oplossing: een inspuiting ...”

“De infraroodlampen zijn al helemaal een lachertje. Daar kunnen Isidoor en Marijke absoluut niet mee werken. De pups sterven door een te hoge temperatuur en te laag hangende lampen. De moeders liggen te hijgen. Er is geen norm noch maat, noch temperatuurmeting.”

“Er is geen enkele temperatuurmeting in de ‘moederhuizen’. Soms is het bloedheet in die ‘moederhuizen’ en soms veel te koud.”

“De veearts komt nooit langs. De pups worden niet ingeënt, niet ontwormd, hebben geen boekje, ze krijgen geen chip. De veearts Pieter komt enkel op de proppen voor een keizersnede ‘zonder verdoving’.”

“Het komt al eens voor, dat een hondje moe is, en dat het pupje een beetje bij de navelstreng blijft hangen. Als Isidoor of Marijke dit zien doen ze het volgende: ze nemen de verroeste schaar die aan de muur hangt. Ja, de schaar die altijd in het vuil en in het stof slingerd. Daarmee snijden ze die navelstreng dan door, zonder af te binden. Deze pups sterven soms diezelfde nacht nog.”

Voetbalhondjes voor de kinderen

“Isidoor en Marijke hebben twee kinderen: Wardje en Victor. Wardje gaat nu sinds 3 weken naar school. Victor liep al school tevoren. Voor Wardje naar school ging, was hij elke dag bij ons. Hij liep de stallen in en uit. Hij nam hondjes vast en liet ze vallen. ‘Da’s normaal,’ zei moeder Marijke, ‘want het manneke is nog maar twee jaar’. De moeder verbiedt het niet, ze ziet amper wat hij doet. Wardje zelf krijgt ook veel slaag.”

“Victor ziet zijn vader schoppen... wel hij doet hetzelfde, en hij leert het zijn broertje... Ze schoppen wel niet op een bal zoals andere kinderen van hun leeftijd doen. Nee, zij schoppen op de hondjes. Zoals vader doet... Hondje is stout, zegt hij dan.”

“Soms vechten Wardje en Victor om een hondje... het hondje wordt hierbij bijna in twee getrokken, en sterft later op de dag.”

“Mopske, hun lievelings voetbalhondje werd het meest geschopt. Altijd weer. Dag in, dag uit. De twee kinderen schoppen om het hardst. Dat is het leuke aan het spelletje: wie het hondje het hardst en verst kan schoppen, wint. De ouders zeggen er niets van. After all: wat maakt een hondje meer of minder nu uit? Ik maakte me altijd zo zorgen om dat hondje... ‘t is dood nu... doodgeschopt. Ze hebben al een nieuw.”

Het menu van de hondjes

“Het eten van de hondjes bestaat uit kippenafval, varkens- en rundafval, kruiden (althans dat zegt Isidoor, geen idee wat het in werkelijkheid is) en veel rode kolen meestal. Voor de magere honden die net aangeworven zijn, zijn er een tijdje korrels. Het vlees wordt bij Isidoor thuis in zijn privé bereid in grote hoeveelheden. Na twee dagen is het gistingsproces aan de gang en wordt het brouwsel zwart. Toch moeten de honden het nog opeten. De wetgeving voorziet nochtans dat honden in een hondenkwekerij droogvoeding moeten krijgen. Weerom: dat kost geld ...”

Uitbaters spelen zelf voor dierenarts

“Een chihuamoeder is verdwenen. Ze kon niet meer op haar benen staan na 6 pups ter wereld te brengen. Marijke had de oplossing gevonden – ze zou een baxter aanleggen. De grote naald werd ingebracht op de schouder en een grote hoeveelheid vloeistof werd onder de huid gespoten, op twee plaatsen. Maar de moeder werd zieker. De dag nadien was ze verdwenen.... Opgeruimd staat netjes. De pups werden toevertrouwd aan een grote poedel. Die hond wist geen raad met die kleine muisjes en legde ze steeds overal rond in het hok. De zes chihuahua's zijn nu dood.”

“De veearts komt bijna nooit langs. De pups worden niet ingeënt, niet ontwormd, hebben geen boekje en krijgen geen chip. De veearts komt enkel voor een keizersnede 'zonder verdoving'. Ook inspuitingen en medicatie brengt hij dan mee. Marijke en Isidoor spuiten die dan zelf in volgens eigen goeddunken, zonder dat ze enige opleiding hiervoor genoten hebben of zonder advies van de dierenarts.”

“Honden die een beetje 'mager' geboren worden, krijgen van Isidoor inspuitingen. Hij spuit de puppies 'onderhuids' baxterwater in! Het gebeurde dikwijls dat hij met de naald dwars door het velletje stak en dat de naald losdoor aan de andere kant uitkwam. Whoeps, misstoken, nog eens proberen. 100 % zeker: de dag nadien sterven al deze pups.”

“De frigo waar de medicatie bewaard wordt, is helemaal vuil. Er is niks om mee te ontsmetten. De medicatie is bovendien zeer beperkt. Want ja, die kost geld ...”

Sexuele intimidatie

“De continue provocatie, daar heb ik het meest moeite mee. Tijdens het dekken krijg ik de meest obscene opmerkingen naar het hoofd geslingerd. Ik herinner me nog goed de dekking van twee bulldoggen. Ik moest het teefje vasthouden, mijn baas de reu. Na de daad vraagt Isidoor met een valse grijns op het gezicht ‘Awel, da ziet u graag zeker?’ en vervolgens opmerkingen zoals ‘Ja, ja, u hebt er ook geen schrik van denk ik’. Op zo’n momenten stond mijn hart stil!”

“Naast de sexueel getinte opmerkingen kreeg ik met de regelmaat van de klok vernederende opmerkingen te horen zoals: ‘Je bent rijker dan ik. Jij hebt veel geld, ik ben een sukkelaar. U kunt niet moe zijn. U werkt amper vier uren per dag. Fokken is moeilijk hoor. Wij verdienen hier niks. Wij kunnen ons niks permitteren. U kunt daar niet over meepraten, want u zijt rijk’.”

“Het werd mij ook al snel duidelijk waarom Isidoor en Marijke zo sterk aandrongen op een opleidingscontract. Isidoor stak niet onder stoelen of banken dat ik niets meer dan een goedkope werkkraacht voor hem was, profiterend van de VDAB die om voor

mij onbegrijpelijke redenen het spelletje meespeelde. Hoeveel keer moest ik niet aanhoren 'Eerst via den dop werken, dan kan ik zien of u iets waart zijt en kost u me niks... t'ls veel geld hoor voor jou . Iemand inschrijven is véél te duur voor ons, maar ja, ik zal niet anders kunnen zeker met tijd?"

Hondje dood? Nieuwtje halen

"Er zijn regelmatig tellingen van het aantal pups. Isidoor en Marijke houden een soort boekhouding bij. Als er te veel hondjes sterven, worden er nieuwe aangevoerd vanuit de privé naar de fokkerij."

Experimenten

"Isidoor doet ook graag experimenten. Op vraag van de klant beweert hij tegen mij. Chihuahua's laat hij dekken met Yorken. Een mopshondje zit momenteel met een poedel/maltezerachtig hondje samen, zodat ze ook daarmee kunnen experimenteren. Lasa Apso hondjes steekt hij samen met Cavaliers of met Schitsu's. Het is werkelijk ongelooflijk welke onverantwoorde daden Isidoor stelt."

*** end ***

NOOT AAN DE REDACTIE

Over de getuige

*De getuige die al deze misbruiken aan het licht bracht, is mevrouw **Katty Van de Sijpe***

Mevrouw Van de Sijpe studeerde secretariaat Talen en Boekhouding en werkte o.a. als directiesecretaresse. Later richtte zij een eigen bedrijf op, de bvba Matthijs te Opwijk die o.a. het 'smulbox' concept voor frituren ontwikkelde. Nadat ze het bedrijf verkocht aan de groep Messiah uit Gent, werd zij eigenaar van Manège De Hoefslag te Erondegem waarvoor ze ook de opleiding Manègehouder volgde. Kort nadien richtte ze een eigen stoeterij op met Spaanse paarden, die ze zelf in Andalusië aankocht. Ze stichtte Los Terremotos met als doel shows te geven met Spaanse paarden. Haar 8 hengsten deden mee aan Carmen, de Musical van Geert Allaert die volle zalen trok in Brussel, Keulen en Amsterdam. Ze trad ook op voor Jan Hoet als Levende Kunst en was te bezichtigen op tal van andere evenementen. Wegens echtscheiding diende ze haar manège over te laten en besloot ze het wat

kalmer aan te doen. Ze werkte op interim basis en legde zich toe op haar hobbies: motorrijden en dieren.

EISENPAKKET BLID INZAKE HONDENKWEKERIJEN

Om een einde te stellen aan de wanpraktijken, zoals onlangs vastgesteld bij hondenkwekerij Marijke Vermeulen te Sint-Lievens-Houtem, zijn een aantal dringende maatregelen noodzakelijk. Door de onderbemanning van de FOD Dierenwelzijn en het chronisch gebrek aan controle op de toepassing van de bestaande wetgeving, dient eenvoudigweg de wetgeving zelf aangepast te worden zodat controle overzichtelijker kan gebeuren.

Concreet eist BLID met onmiddellijke ingang voor hondenkwekerij (naam) uit Sint-Lievens-Houtem:

1. Wekelijkse controle door het FOD Dierenwelzijn tot alle honden uit het bedrijf verdwenen zijn
2. Intrekking van de vergunning van het bedrijf

Algemeen voor het kweken van honden wil BLID volgende richtlijnen opleggen aan alle fokkerijen:

1. Maximum aantal van 50 honden per fokkerij
2. Verplichte opleiding dierenzorg voor de uitbater van de fokkerij en zijn vervanger(s) bij afwezigheid
3. Maandelijks controle door het FOD Dierenwelzijn
4. Wekelijkse controle door een door het ministerie aangestelde dierenbeschermingsorganisatie
5. Beperking tot 2 rassen per fokkerij
6. Jaarlijkse uitgebreide evaluatie van de fokkerij met duidelijke en zware sancties voor inbreuken
7. Personeel in dienst moet diploma dierenzorg hebben

Ook voor dierenartsen die verbonden zijn aan een hondenkwekerij, moeten strengere regels opgelegd worden.